Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter:	Andersen, H. C.
Titel:	Udrag fra Kun en Spillemand
Citation:	Andersen, H. C.: ”Kun en Spillemand”, i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 186. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867560128656/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)
Anvendt udgave:	Kun en Spillemand

høiere end den anden! Gid vi vare hjemme igjen i vort rolige Hjem!«

»Men der kjeder man sig!« sagde *Naomi.*

»O nei!« svarede *Luzie.* »Om Sommeren er man jo altid ude i det gode Veir, og om Vinteren er der saa meget at pusle med. Jeg længes nu ordentlig efter igjen at see kun paa Gjenboens Gavl og hans skjæve Vinduc, som Aar ud og Aar ind har været Udsigten fra mit Kammer; ja, det længes jeg ordentlig efter, thi der har jeg ikke den Hjerteangst, som her. Strax fornøiede det mig nok, at see alt dette Nye og Prægtige, men selv medens jeg saae det, havde jeg dog en sær, en ængstelig Følelse mellem disse mange Mennesker; ikke En af dem kjender mig! jeg er dem Alle ligegyldig. Det er en underlig Tanke!«

Christian var imidlertid paa Gaden. Alt var for Øieblikket stille; Porte og Døre vare efter Befaling lukkede; men gjennem Vinduerne skinnede allevegne Lysene ud og viste, at man ikke var tilsengs. Hvert Huus syntes en stum Søvngænger, i hvis Indre Liv og Tanke rørte sig. Kun i Dandseboden var mørkt; ingen Straale faldt igjennem de udskaarne Hjerter i Vinduesskodderne. *Christian* tænkte paa *Steffen-Karreet.* Nu laae den kolde Jord alt længe over hendes Kiste. *Peter Wik* saae han intet til, og hos Vognmanden var lukket, Ingen aabnede Porten, da han bankede. Det blev altsaa kun en sørgelig Besked, han bragte de Ventende.

Naomi opfattede sin Situation fra den romantiske Side, og det var den eneste, hvori den havde noget Behageligt. *Luzie* var nær ved at græde.

»Kommer Mo'rbro'r ikke til den er Tolv,« sagde hun, »da Gud forbarme sig! da er en Ulykke skeet!«

»Vor Herre er god og naadig!« sagde *Luzies* Moder og lagde Kortene op, for at see, hvad de sagde.

»O, Moder!« udbrød *Luzie,* »læg Kortene bort! Jeg synes, der er noget Gudsbespotteligt deri, at sidde med Kort en Aften som denne!«

Klokken slog tre Qvarteer til Tolv; de talte hvert Slag. Som *Columbus's* Mandskab havde de sat en bestemt Tid, paa hvilken Haabet maatte aldeles opgives; hine satte Dage, disse en bestemt Time, og denne var Klokken Tolv.

Den ærlige *Peter Wik* havde ogsaa talt Qvarteerslagene, men to Timer tidligere end de; nu var han resigneret; forresten befandt han sig i stort Selskab, paa hvilket man i ingen Henseende kunde anvende *Goethes* Ord: